

dentlig velfillet; de nye Bevillinger maa ikke komme til Afgjørelse i Fællesudvalget, de blive strøgne, naar Ministeriet forlanger det. Til Gjengjæld kan Fællesudvalget ogsaa stryge Noget, Flertallet af Folkethinget eller Flertallet af Landstingets Medlemmer kunne ogsaa stryge nye Bevillinger, men det er kun Bevillinger til nye Foretagender, der i Følge Finantslovsforlaget strækker sig over mere end to Finantsaar. Men nu vil det i alt Væsentligt være den letteste Sag af Verden for et Ministerium at anlægge sine Foretagender saaledes, at de kunne udføres paa to Aar. Selv af et stort Komplex, som f. Ex. Krigsministerens nye Befæstning, hvis den ikke skal bringes til Veie paa anden Maade, kan han saa udmærket tage et Fort i Aar, et andet ad Aare, saaledes, at hele Kjøbenhavn kan blive deilig istandgjort. Er der Tale om et stort Skib, kan man sagtens indsette: Indkjøb af det og det Materiel uden at nævne Skibet og sætte ethvert Foretagende med Hensyn til Skibbygning i Værk. Jeg gad i Grunden vide, hvilke nye Foretagender et Ministerium ikke skulde kunne gennemføre efter dette? Enhver, der kender det nye System, veed, at først tager man saa meget, som man efter Loven har Ret til i Aar, og paa forventet Tillægsbevilling og ved Overtrædelse af Bestemmelserne kommer man let til Resten. Det kan et Ministerium komme til os med! De kunne ganske barhændede, de vide, at de til den 1ste April intet have af regelmæssig Bevilling, og saa komme de her med den gamle Finantslov med Ret til at stryge alle nye Bevillinger og Rægtelser i det nye Udvalg saaledes, at ethvert Thing kun har Ret til at stryge nye Foretagender, der vare over 2 Aar. Denne sidste Undtagelse er altsaa det Eneste, der er tilbage af vor Bevillingsret, denne Udskyldelsesret af Foretagender, der vare over 2 Aar. Hvad siger Paragrafen i Øvrigt? Den siger, at andre Tilføtelser, som Landstinget og Regeringen ønsker, kan Regeringen lade staa og, om fornødent, lade afgjøre ved Lodtrækning. Da Lønningslove, specielt aarlige Tillægsbevillinger til Lønninger og f. Ex. Oprettelse af et Livjægerkorps eller et Gensdarmekorps eller et Politikorps og mangfoldige andre Ting ikke kunne siges at være nye Foretagender, efter hvad man i Almindelighed forstaar ved nye Foretagender, saa hører det ind derunder. Stattelove, f. Ex. Toldforhøielse og den Slags Ting ere heller ikke nye Foretagender, alle Stattelove kunne saaledes forandres, kunne af Ministeriet blive indrettede til større Fornøielse for vore

Godsziere, naar Landstinget fastholder og Regeringen er villig til at lade det gaa til Urnen, bliver det til Lodtrækning. Naar Landstinget og Regeringen ere enige, kunne nye Bevillinger fastholdes, men naar Folkethinget ikke har Regeringen med, kunne dets nye Bevillinger ikke gaa til Urnen. En Regering fremlægger f. Ex. et Budget som det i Aar paa 65 Mill. Kr., det vil sige over 3 Gange saa stort, som man bevilgede til hele Kongeriget i den første Periode fra 1849—63; det er heller ikke udelukket, at Ministeriet kan komme og forlange 95 Millioner. Nu kommer en Minister og forlanger 95 Millioner eller et hvilketkomhelst Beløb paa en Finantslov, Folkethinget forhandler den, stærer bort af den og skyder til Side, Landstinget fastholder derimod forskellige Tillæg og Bestemmelser, som allesammen kunne udføres paa et Aar, saa at Folkethinget ingen Udskyldelsesret har. Saa gaar Uoverensstemmelserne til Urnen til den nye Afgjørelsesmaade, Tilfældet. Selv i heldigste Tilfælde, naar Folkethinget er stærkt nok til at sætte 10 igennem, og altsaa Urnen skal afgjøre det, hvad Ret bliver der saa tilbage for Folkethinget og hele Bevillingsretten? Kun dette, at, hvis Loddet falder paa, at en Bevilling ikke skal gives i Aar, saa er den opsat til ad Aare, hvis det ikke kan bortfortolkes, men ad Aare maa den atter komme i Urnen, og Regeringen maa saa absolut en Gang faae den, naar den vil have den; de Nitter, der ligge i Urnen, ere kun Udsættelser ad Aare og ikke mere. Den Hovedindskyldelse paa Finantsloven, som gennem Forberedelserne i Trediverne og i Fyrverne blev grundfæstet i 1849 med Erhvervelse af Stattebevillingsret for Folket, det er det afgjørende Holværk for al Folkefrihed, og den er absolut forsvunden ved Ministerens Forslag. Og denne Minister, der selv har været med til at underskrive den Grundlov, vi har, han maa vide, hvis han har en stille Time til Overveielse af sin egen Stilling, at han, han alene er Skyld i, at Værket er gaaet i Staa. Han er Stenen i Uhrværket. Og han byder os, at vi for at hjælpe ham ud af den Forlegenhed, han har bragt sig selv i og den Fortræd, han har bragt Landet i, skulle give ham og Hans det, som de ikke kunde naae i 1865, nemlig vor Bevillingsret, som de eftertragtede paa alle de Maader, som jeg har paavist, men uden Nytte, saa at de dog tilsidst opgav det og faldt til Føie. Den skulle vi nu udlevere som Tak for al den Fortræd, de have gjort Folkethinget og Landet, thi af den, siger jeg, bliver der ikke